

godt som alle norske Højesteretsdomme, kommer man til det Resultat, at *Stadfæstelsesprocenten paa det allernærmeste er den samme i Norge som i Danmark.*

Herefter kan det altsaa ikke med Føje paastaas, at der i Norge i Modsætning til Danmark appelleres urimeligt meget. Forholdet er med Hensyn til Appellerens Rimelighed saa godt som ens i de to Lande.

Herefter kunde man vist lade de fra Norge hentede Argumenter ligge, men vi skal dog for Fuldstændigheds Skyld paavise Uholdbarheden af at ville finde noget som helst Grundlag for en Sammenligning med vore Forhold i den i Norge for Tiden gældende Appelgrænse af 5000 Kr.

Forholdet er dette, at der for Norges Vedkommende kun er Tale om en rent midlertidig Bestemmelse, en Følge af, at man i Norge ligesom her vilde indføre et System med to Instanser, men i sidste Øjeblik for at overvinde konservativ Modstand mod den allerede vedtagne Lovs Ikrafttræden gik med til foreløbig at undlade Oprettelsen af Lagmandsretterne i borgerlige Sager og indførte den *midlertidige* Ordning, at nogle borgerlige Sager i Anketilfælde skulde gaa til Overretterne, andre til Højesteret, og da, som det udtrykkeligt er pointeret, *forsøgsvis* satte Grænsen for denne Fordeling til 5 000 Kr. Forholdet er altsaa dette, at i Norge har man ved en Lov, der ifølge sin egen Titel kun tilstræber en midlertidig Ordning, indført den Regel, at nogle Sager gaar direkte fra Underret til Højesteret, andre Sager gaar fra Underret til Overret. Allerede som Følge af, at en stor Del Sager gaar direkte fra Underret til Højesteret, er enhver Sammenligning mellem danske og norske Forhold umulig, idet det jo er en Selvfølge, at *der i højere Grad vil være Trang til Appel fra en Underret end fra en Landsret sammensat som vor.* At man under disse Forhold kunde frygte at overbelaste sin Højesteret og derfor mente at maatte sætte Grænsen for Fordelingen forholdsvis højt, lærer os intet om, hvor Grænsen skal sættes, naar der er Tale om Appel fra en Landsret til Højesteret. Det tør altsaa hævdes, at *denne Appelgrænse slet ikke har nogen Forbindelse med den norske Sagførerordning, men derimod med den særlige norske Indretning af Instansfølgen.*

Ogsaa bortset fra det her anførte egner den høje norske Appelgrænse sig ikke til Advarsel for os, allerede af den Grund, at den i Norge har vist sig uforholdsmæssig høj, i hvert Fald i det lange Løb. Sagerne er nemlig efter dens Indførelse taget af, saa at den norske Højesteret i Løbet af faa Aar delvis har kunnet arbejde sig ud af sine betydelige Restancer, med andre Ord kunnet overkomme at besørge mere end det indkommende Antal Sager.

Naar det er anført, at den norske Højesteret i den senere Tid har skærpet Prøven, saa er dertil kun at bemærke, at den i hvert Fald ikke er gjort blot til nærmelsesvis saa streng som i Danmark, og at det iøvrigt er en Selvfølge, at man, naar man vil paatrykke visse Advokater et officielt Stempel som særlig kvalificerede Procedører fremfor andre Advokater, er nødsaget til at opretholde en nogenlunde høj Standard, men at der heri ikke i og for sig kan findes noget Argument for, at det overhovedet er rigtigt at lade et saadant officielt Stempel træde i Stedet for Publikums naturlige Udvælgelse af de særlige Dygtigheder. I denne Forbindelse maa vi erindre om den norske Højesteretsdommer Schielderups ovenfor pag. 13—14 citerede Udtalelse om den mundtlige Procedures Evne til at fremme en naturlig Udvikling.

Vore Undersøgelser og Overvejelser har saaledes ført til

at der ikke kan rejses nogen begrundet Kritik af den Maade, paa hvilken der i de 10 Aar, som er forløbne siden Retsplejelovens Ikrafttræden, i Almindelighed er procederet ved Landsretterne af de for denne Ret mødeberettigede Sagførere,